

L'Àngel: "Em trobava sol, abandonat, buit"

L'Àngel té 54 anys... i aventures i desgràcies per omplir un segle. Va néixer l'any 1964 a Puente de Vallecas. Els pares l'educaren, a ell i als germans, en la fe catòlica i en l'esforç per tirar endavant. L'Àngel va començar a treballar ben aviat, als 14 anys. I d'allà fins a arribar a ser empleat de La Perdiz de Somontes, un famós restaurant situat molt a prop del palau de la Zarzuela.

07/08/2018

Als 17 anys s'enamora de Petri i, després d'un llarg festeig, es casa l'any 1991. Poc temps després, tenen una nena preciosa: María Jesús.

Tot allò semblava un conte... que, en realitat, havia començat a esquarterar-se des de feia temps. Primer va ser el seu germà Jesús qui va caure en la droga. Una bèstia que, al Madrid dels vuitanta, cavalcava desbocada arrasant vides. Al Jesús el mata una substància edulcorada als 22 anys.

Aquesta va ser la primera d'una cadena de desgràcies.

La depressió per la mort del seu germà petit, les primeres passes en el món de la droga, units a l'escassetat econòmica i a altres temes personals que l'Àngel prefereix no explicar al

micròfon, fan que també el seu matrimoni se'n vagi en orris.

A partir d'aquell moment, precipici avall i sense aturador. Em vaig veure sol. Abandonat. Amb una pena i buidor enormes. I em vaig refugiar en les drogues sense saber que anava directe a l'infern. És com estar mort en vida. El cos et bull. Tens el dimoni a dintre. I Déu, clarament, no entrava en la meva vida.

Per acabar-ho d'adobar, es mor la meva mare. Era l'únic que tenia. La que, malgrat tot, seguia estimant-me. El meu port. I se'n va. Per sempre. En aquest moment trenco amb qualsevol lligam amb Déu. A més a més, una part de la meva família em culpa de ser la causa de la seva mort per la meva vida esbojarrada. I m'ho vaig arribar a creure.

L'Àngel allunyat dels seus i enverinat per la droga, segueix el seu infaust

recorregut lluitant contra dimonis
exterior i interiors.

*Intentava aixecar-me... i tornava a
caure. Vaig començar un tractament
de desintoxicació i, fins i tot, vaig
aconseguir un treball a Correus. Quan
semblava que un vent nou començava
a bufar a favor... vaig haver
d'ingressar a presó per complir una
antiga condemna per estafa.*

Un altre cop a l'abisme...

I, tanmateix, entre reixes, l'Àngel
comença tímidament el retorn a la
fe. *No sabia ben bé com explicar-ho,
però, enmig d'aquella amargor i,
malgrat estar molt lluny de qualsevol
pràctica religiosa, vaig començar a
sentir Déu proper. A vegades anava a
la capella i parlava amb Déu. Notava
la seva companyia.*

Quan surt de la presó, a l'Àngel
l'espera el carrer. Fa el que pot per
sobreviure-hi. *Van ser temps*

*duríssims. Vivia en una psicosi
tremenda de por, humiliació i soledat.
Estic radicalment sol. I tinc por. Al
carrer no hi ha respecte. Un dia et
roben, l'altre t'insulten i, el tercer,
t'agredeixen. No dorms i l'estrès et
torna boig.*

De totes maneres, l'Àngel no es
rendeix. Com que porta tota la vida a
Vallecas, els veïns i, també, la policia
el reconeixen i l'ajuden en el que
poden. Comença a anar a Càritas. Es
dedica a la venda ambulat per
poder guanyar una mica de diners i,
cada cop més sovint, comença a anar
a l'església de Sant Ramon Nonat. La
seva parròquia de sempre. A vegades
per dormir-hi. D'altres per pidolar i,
sempre, per resar-hi.

L'Àngel segueix lluitant amb totes les
forces contra la desesperació. A
vegades vol morir-se i ho intenta.
Però, d'altres, nota el que ell
anomena senyals del Cel, que

l'esperonen a seguir navegant per adversos que siguin els corrents.

L'Àngel retrobaria la seva filla, gairebé dues dècades més tard. A la Maria Jesús no la veia des que la petita tenia un any. *Va ser aquí, al costat de la parròquia —explica l'Àngel, que tremola, encara, de l'emoció. Ella estava a la parada de l'autobús, fumant, i jo m'hi vaig apropar per demanar-li una cigarreta. «Esperi», em va dir mentre buscava a la bossa. Quan va alçar la mirada, vam fixar els ulls l'un amb l'altre. Va ser impressionant. Ella em va preguntar: «Ets... l'Àngel?» I jo li vaig contestar: «Sí, i tu ets la Maria Jesús, la meva filla.» Portàvem 18 anys sense veure'ns i, a ella, li havien explicat que jo havia mort. Tanmateix, ens vam reconèixer. Vam estar mitja hora abraçats, plorant. Des d'aquell moment, ella sap que el seu pare és aquí sempre que el necessiti.*

Déu feia senyals de fum. El final del viatge s'apropava. Tanmateix, encara quedava el tram final.

En aquells dies al carrer, de pujades i baixades, i de visites a l'església, es troba amb la germana Sara que, li va oferir recer a la residència Nazaret, un lloc per a persones sense llar a tocar de la parròquia de Sant Ramon Nonat.

Són les últimes braçades abans de trepitjar la costa. *La meva vida comença a canviar. Em sento acollit. Com que no tinc feina, m'exigeixen donar un cop de mà a la residència, a un menjador social i a la parròquia. I començo a treballar, a tenir responsabilitats. Ajudo amb allò que puc i començo a recobrar l'autoestima. Tinc el dia ple, ocupant-me dels altres. Començo a desenvolupar algunes habilitats que m'havia ensenyat la meva mare; d'ordre i organització. Cada vegada*

em sento més fort, he deixat de consumir i començo a ser amo de mi mateix.

Una nit, assegut al llit, veu retallar-se el campanar de l'església. *No ho sé explicar, però, per dins, sento una veu que em diu: «Ànims, Àngel; segueix així, que vas bé.» I vaig rompre a plorar. No vaig poder aclucar l'ull en tota la nit.*

Per a l'Àngel, aquelles paraules que sent al cor són l'empenta definitiva. Ell, que portava tota la vida escoltant retrets, se sent encoratjat, estimat, perdonat, curat.

Amb un esforç infinit, però també — com ell mateix reconeix— amb l'ajuda contínua de Déu, ha aconseguit donar el pas.

Ara treballa al Retiro, en una parada de begudes, i “gasta” les hores ajudant a la parròquia tant com pot. *Jo, que he estat tan lluny, tan allunyat*

*de Déu, que he fet estada a l'infern,
ara no puc viure sense Ell. Després
d'una vida tan intensa i dolorosa, he
arribat a casa. A la meva llar.*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/angel-em-
trobava-sol-abandonat-buit/](https://opusdei.org/ca-es/article/angel-em-trobava-sol-abandonat-buit/)
(28/03/2025)